

78462
Inv. 3049

XXIV

POESII

B226061

DE

VERONICA MICLE

BUCURESCI

IG. HAIMANN, LIBRAR-EDITOR

74, Calea Victoriei, 74

1887

18801

R. P. R.

BIBLIOTECA CENTRALA

UNIVERSITARĂ

DIN

BUCUREȘTI

Nr. Inventar 108171 Anul 1956

Secția depoz. U Nr. 78462

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI

Cota 78462

Inventar 108171

C/1953

Rc59/01

1956

Tóte drepturile rezervate ; ori-ce reproducțiune se va urmări conform legel.

B.C.U. Bucuresti

C108171

POESII

9953

Frumoasă, sfântă poezie,
Ce-ai fost unicu-mi Dumnezeu
Pe dulcea ta zădărnicie
Cât preț a pus sufletul meu.

Cât imi părea că sunt de mare
Că idol eu mi te-am ales,
Cu ce avent și adorare
Prinos adusu-ți-am ades.

Adânca mea cucernicie
De mitul tău când s'a legat,
Pe dulcea ta zădărnice,
Sufletu-mi jertfă ți l'a dat.

Domnişoarei Aurica Hagi Panteli

Atunci câte sunt în lună,
Câte 'n stele și 'n povești
Trec prin mintea mea nebună
Socotind că mă iubești.

Dar tresar și de pe mână
Ridicând fruntea incet
Eu din visu-mi de săptămână
Tristă roabă mă deștept.

stapin

LACRIME ȘI LACRIME

Incetează de-a mai plânge
Inimă făr'de noroc,
Căci prin lacrime de sânge
Nu s'alină, nu să stinge
Al durerii mele foc.

Foc ce arde in tăcere
Și-i ascuns in peptul meu,
Unde jalnica durere
Picurând amara fiere
Așezat'a jugul greu.

IN CENUȘĂ . . .

In cenușă stă ascunsă
Foarte adese o scântee
Și-o iubire nepătrunsă
Intr'un suflet de femeie.

Și de patimă e arsă
Inima ce ți-am dat ție,
Dar iubirea 'n ea neștearsă
A ramas pentru vecie.

CÂND IMI PLEC...

Când imi plec fruntea pe mână
Fuge gândul meu pribeag
Și mă cred că-ți sunt stăpână
Ție, vecinic mie drag.

Și mai cred, ca altă dată,
Că tu mie te inchini,
Și cu inima 'ntristată
Greu, de dorul meu suspini.

Și nu știi cui a te'ncrede
Vorbelor ce ți-am rostit
Sau iubirii făr'de margini
Ce tu'n ochi-mi ai cetit.

Vai! și eu nedumerită
Mă muncesc cu mult mai mult
Căci nu știu ce-a fi mai bine:
Mintea, inima s'ascult?

UITAREA . . .

Ai sosit, dulce uitare,
Din cumplitul meu necaz
Și din dragostea cea mare
Nici o urmă n'a ramas.

Și 'n aceste ceasuri line,
Eu cu suflet liniștit
Cugetându-mă la tine
Mă întreb de te-am iubit.

Ah! și-ți adă tu aminte
C'acest chin de foc nestins
Prin duiioase jurăminte
Tot o lacrimă ferbinte
De iubire, l'a aprins.

FUGI

«Fugi» îți zic, căci a mea minte
Prevestește numai rău;
«Nu te du» șoptește 'n taină
Sufletul și dorul meu.

Tu cunoști câtă iubire
Pentru tine eu păstrez,
Și'apoi cu cuvinte rele
Cum mereu te depărtez;

LĂNGĂ LEAGĂN

Domnișoarei Elisa Candiano.

Și pe fruntea ta voiu pune o cunună de mirt albă,
Ear la gât îți voiu lega eu o bogată mândră salbă,
Pe al tău braț rotund și neted ca petala cea de crin
Inșira-voiu mărgean roșu și brațare de rubin.

Rochie albă ca spuma și ca norul de ușoară
Îți voiu atârna de umeri și ca ingerii ce sboară
Vei sbura și tu in lume, -- ear in loc de maica ta—
Fericirea și iubirea sufletul ți-or legăna.

1081801

IN DORUL MEU

In dorul meu de răsburare
Să am un braț de fer
Eu ași sdrobi făr'de'ndurare
Ca trăsnetul din cer,

Tot ce in astă lume mică
Măreț mi s'a părut
Și 'n astă viață de nimică
Etern eu am crezut.

Și-atuncea când tu o ruină
Vei fi în fața mea,
Eu nici măcar a ta țerină
Nu voi putea erta.

PE-AL MEU GĂND . . .

Pe-al meu gând să fiu în stare
Eu cu lanțuri l'ași lega
Și-de voie, de nevoie
Poate s'ar astempăra.

Căci el fără de-a mea știre
Pururea este pribeag,
Ear de-l cat, ved că la tine
A sburat eară cu drag.

Și ce simt atuncea nu știu,
Inșă eu gândului meu
De-ași putea aripi i-ași pune
Să-l ajut in sborul său.

MAIESTĂȚII SALE CAROL I

REGELE ROMANIEI

Cu ocasiunea trecerei Maiestății Sale peste Dunăre, în 1877

I

Strălucit ca mândrul soare
Brav și nobil Cavaler,
Unde mergi voios călare
Și privind cu drag la cer.

Nu ved calea-Ți semănată
Nici cu flori, nici cu parfum,
Ci cu gloanțe preserată
Și cu fum negru de tun.

Dar Tu măndru ca un soare
Brav și nobil cavaler
Printre ele treci călare
Și zimbînd te uiți la cer.

II

Te privesc ca pe-o minune
Mintea-mi toată o uimești,
Par'c'ai fi aeve 'n lume
Făt-Frumos ca din povești,

Care se bătea cu zmeii
Intre cer și 'ntre pămînt,
De n'ar fi putut nici zeii
Să oprească al său avînt.

III

Făt-Frumos e în poveste ;
Dar viteaz biruitor
Care-a fost și 'n lume este
E al nostru Domnitor.

El in fruntea oastei sale
Merge pentru țara sa;
Când s'a 'ntoarce flori in cale
Și cununi I-om sămăna.

ȘI URA ȘI IUBIREA

Și ura și iubirea acuma de la tine
Făr'de însemnătate vieții mele ar fi,
Iubirea ți-am plătit'o cu lacrimi și suspine
Și ura-ți neimpăcată cu ce-ași mai resplăti.

Dar tu de vrei ca 'n urmă-ți eu tot să mai plâng încă
Și vecinic sfășiată să vezi inima mea,
De-un chin fără de margini, de o durere-adâncă
Cu glas făr'de mânie să-mi spui că me-i uita.

DRAG MI-AI FOST . . .

Drag mi-ai fost, mi-ai fost odată,
Dar ce-a fost n'a să mai fie,
Am văzut c'această lume
Făr' de tine nu-i pustie.

Și luceaferul pe ceruri
Place mult cum strălucește,
Dar apune și dispere
Soarele când se ivește.

El cu discul său cel falnic
Te deșteaptă la viață
Și te face să uiți iute
Steaua cea de dimineață.

Tu lușeafăr mi-ai fost mie
Ce în zori de ziuă luce,
Și-ai apus,-acum la soare
Eu privesc cu mult mai dulce.

AH! DU-TE . . .

Ah! du-te, tu suspinul meu,
Departa să te duci mereu;

Și de-a mea jale niměrui
Pe unde-i trece să nu spui.

Pe lume să nu te oprești,
In vânt să nu te risipești;

Te du 'n intinsul nesfârșit
De dorul meu călăuzit

Și acolo rămăi perdut
In lume de nimeni știut.

IN ZADAR

In zadar privesc la lună
Și in jalea mea nebună
Tot suspin gândind la el ;
El s'a dus, ... luna se duce
Și cu raza-i lină dulce
Au apus după muncel.

Au apus și a lui iubire,
S'a sfârșit a ei menire
Viața mea de-a lumina.
Dar pe cer a rămas stele ;
Mie, lacrimile mele
Ce pe lume le-oiu vărsa.

AR FI DESTUL . . .

Ar fi destul ca un cuvânt
Și-o lacrimă de foc
Să-ți spue că pe acest pământ
Ești singuru-mi noroc ;

Și-atunci când crezi că s'a sfârșit
Și patimă și dor
Să simți trezindu-se cumplit
Uitatul tău amor.

ȘTIU C'AMORUL TEU . . .

Știu c'amorul tău e mare
Și-al tău chin adânc și greu,
De aceea eu de tine
Mă ascund și fug mereu.

Nu 'nțelegi că al meu suflet
Este pururea nebun
Și-a mea soartă cât de tristă-i
Mi-i și groază să ți-o spun.

Să urăsc cu 'nverșunare
Când iubită știu că sunt,
Să iubesc când nu's iubită
Este soarta-mi pe pământ.

POVESTEA ROSEI....

Dumnezeu vrënd sã 'ncunune
De cununi aceastã lume
Flori cu brațul sãu cel sfânt
A semãnat pe pãmânt ;

Și menind pe fie-care
Floare micã, floare mare,
Ca sã poarte 'n sinul lor
Un simbol strãlucitor,

A zis rosei : floare dalbă,
Inflorind tu să fii albă,
Și corola ta să fie.
Semn de nevinovăție.

Dar când fu ea să 'nflorească.
Sinul să și-l desvelească
La ea omul a privit
Și ea 'ndată s'a roșit....

Și de-atunci sub cer, sub stele,
Câte dalbe floricele
Să 'nroșesc fără de știre
Sub vicleana lui privire.

MOARTE, FUGI. . .

Am urît această lume !
Și cum pot să n'o uresc ?
Un necaz nu se sfârșește
Alte 'n loc se pregătesc !

Și sperând de-o zi pe alta
Věz că sper tot in zadar,
Căci in loc de vre un bine
Chinul meu e mai amar.

De aceea eu adese
Tot suspin după sicriu;
Dar... ah! cine-mi poate spune
Și 'n mormânt cum o să fiu!

Poate-acolo mă așteaptă
Un necaz cu mult mai greu;
M'am deprins cu chinul lumii.....
Moarte, fugi când te chem eu!

PE CERURI

Pe ceruri luna s'ă ivește,
Eu o privesc cu ochii umit,
Ear gândul meu te urmărește
In drumu 'n care te-ai pornit.

Drumeț ești tu, ca ea pribeagă
E viața și ce'n lume sunt,
Abia o clipă de ne leagă
Iubirea de acest pământ.

Pe tine și pe mândra lună
Ași vrea din mers să vă opresc
Și în extaz ca o nebună
Un veac întreg să vă privesc.

CEA DIN URMĂ FRUNZĂ

(Théophile Gautier)

In codrul care fu verde odată
Acum pe ramuri nu a rămas
De cât o biată frunză uitată,
Și-o păsăruică cu dulce glas.

In al meu suflet azi se găsește
Un amor singur pentru a cânta,
Dar vântul toamnei care mugește,
El, nu te lasă a'l asculta.

Pasărea pleacă, frunza jos pică,
Să stinge amorul, ean'a sosit,
Să cânti pe groapă-mi pasere mică
Când codrul eară va fi 'nverzit.

AI PLECAT....

Ai plecat mânat de dor
Și te-ai dus tot înainte,
De cumplitul meu amor.
Nu ți-ai mai adus aminte.

Eu cu sufletul zdrobit
Am privit în a ta cale,
Și cu lacrimi am stropit
Urma pasurilor tale.

Și mă 'ntreb de ce-au apus
O iubire-atât de-adâncă,
Și mă 'ntreb de ce te-ai dus.
Și de ce te mai plâng încă ?

ȘI PULBERE, ȚERINĂ...

Și pulbere, țerină din tine s'a alege,
Căci asta e a lumii nestrămutată lege,
Nimicul te aduce, nimicul te reea,
Nimic din tine 'n urmă nu va mai rămânea.

Ce stai perdut pe gânduri tu om cu minte mare
Și de un ceas mai bine moi pana 'n călămare,
Sub fruntea increțită și ochiu cugetător
Cu ce-ți muncești tu creerii sermane muritor?

Alcătuirea vieții, a sufletului fire,
Puternic preocupă înăreța ta gândire,
Dar numai s'affli calea acestor cercetări
Îți trebuiesc răspunsuri la sute de 'ntrebări.

Pe masa ta nainte-ți stau pagine intinse
Ce fie-care anume de mâna ta fu scrise,
Idei fără de număr ce'n minte le-ai cernut
Și care pe hârtie apoi le-ai așternut.

Ți-ai petrecut viața în muncă nesfârșită
Și-a ta speranță zilnic în suflet fu hrănită
Că ascuțindu-ți mintea în vecinicul mister
Ea va pătrunde odată, ea va pătrunde în cer.

Ce-ai tresărit ? misterul aflatu-l-ai tu oare ?

—Ba s'a vărsat cerneala cuprinsă 'n călimare

Și pe-ale tale pagini o noapte s'a intins

Nimic nu-ți mai rămâne din câte-ai fost tu scris.

Căci pulbere, țărână din tine s'a alege,
Aceasta e a lumii neștrămutată lege
Nimicul 'n ea te-aduce, nimicul te reea
Din vecinica ei taină nimic nu vei afla.

ȘI CUM S'A STINS . . .

Și cum s'a stins fără de veste
Amorul cel nemărginit
De-ți pare că e o poveste
Ce alții ți-ar fi povestit.

Și cum mereu in cale lungă
Trec norii peste mări și țeri
Ast-fel simțirile s'alungă
Și moare dragostea de eri.

Și vecinic altă e simțirea
In sîn de oameni muritori,
Schimbată e întreagă firea
Din cias in cias până ce mori.

Eată de ce gândind la tine
Nu plâng c'amorul tîu s'a stins,
Căci astăzi știu atît de bine
Că dorul care te-a cuprins,

Să va sfârși fără de urmă,
S'a stinge ca și cel d'întăi,
Ear moartea patimile curmă
Și-o beată pulbere rămăi.

TRISTĂ DE CE-I....

Tristă de ce-i inima 'n mine
Sufletul meu de chin repus,
O! nu 'ntrebați, nu știe nime
La nimeni încă eu n'am spus.

Cui am dorit să-i spun in lume
Să mă asculte nu a voit,
Altora de ce le-ași spune
Sufletul meu de ce-i zdrobit!

PASERE CU PENE ALBASTRE

Pasere cu pene albastre
Martora iubirii noastre
De-i sfârși cântarea ta,
N'asculta ce-mi spune mie
Dragul meu, căci cine știe
Dacă mâni nu m'a uita.

Rîule cu apă lină
Și curat ca o lumină,
Cât ne vezi de fericiți,
Starea noastră n'o resfrânge,
Măne poate noi vom plânge
Și-om fi vecinic despărțiți.

Ear tu lună, dragă lună,
Tu a noptilor cunună,
Să nu spui că ne-ai privit,
Poate mâni a tale raze
N'or putea măcar să crează
Că vr'odată ne-am iubit.

CĂ MI-AR ZDROBI SUSPINUL....

Că mi-ar zdrobi suspinul și sufletul in mine
Și că de lacrimi ochii simți-voiu că se sting
Nu mi-ar păsa nimica, ei tot gândind la tine
Intreaga mea viață eu ași voi să plâng.

Dar mă cuprinde groaza când cuget că odată
De chiar aceste lacrimi ce plâng azi urma ta
Imagina-ți iubită in sufletu-mi păstrată
Din suflet va fi ștearsă și eu te voiu uita.

INVOCARE

Meditația XX, de Lamartine.

Tu ce ai locaș în ceruri și treci numai cu grăbire
Prin acest pustiu al lumii unde mie te-ai ivit ;
Tu ce'n noaptea astă neagră dulce rază de iubire
Ai făcut de mi-a lucit ;

Mai arată-te odată să te ved mândră minune !
Spune-mi care-i a ta țară, al tău nume, al tău destin,
Ți-a fost leagănul pe lume,
Sau în cerul cel senin ?

Măne ai să vezi tu eară sfânta vecinică lumină ?
Sau in locul ăst de-osândă unde toți plâng și suspină
Vei urma tu inainte calea ta de-amar și chin ?
Ah ! ori care-ți fie soarta, numele și-al tău locaș,
Tu copilă pământeană, sau din cer scumpă ivire,
Cât oiu trăi să mă lași
Să-ți jertfesc a mea iubire . .

Daca viața-ți ca și-a noastră e menită să se curme,
Fii tu sprijin, a mea cârmă, și dă-mi invoirea ta
Să sărut in ori-ce locuri ale pașilor tăi urme.
Ear când îți vei lua sborul și când nu te-oiu mai vedea,
Tu a ingerilor soră, ce la ingeri vei sbura,
După ce câte-va clipe m'ai iubit in astă lume
Nici in cer nu mă uita !

PREVESTIRI....

Cucoșii cântă pe pragul ușii
Un oaspe dulce ei prevestesc,
Bob sositor bobii mătușii
De multă vreme mie-mi sfetesc.

Cucoșul cântă in a mea cale
Și 'nseamnă dragul că-mi va veni,
Voioasă plec spre drumul din vale
Să-l văz mai iute când va sosi;

Și tot aștept,— dar vai, nu mai vine
Oaspele meu atât de dorit;—
Cântând cucoșii n'a fost a bine,
Bobii mătușii nu mi-au găcit.

* * *

Cobea de buhnă țipă pe grindă,
Eu mă cutremur c'a fi semn rău
Pe când iubit-mi lumea colindă
Sufletu-mi moare de dorul său.

AM PLECAT

Am plecat făr' de căință
Și m'am dus fără de dor,
Ca să uit a ta ființă,
Ca să uit al tău amor.

Și plecând m'am dus in lume
Numa 'n voiea întâmplării,
Nici cu gând de zile bune,
Nici cu jalea 'nstrăinării.

De-am mers mult pe-acea, cărare
Nu mai știu de-atâta chin
Căci cu dor și disperare
Indărăt la tine vin.

LAC-UGLINDĂ

Copilei mele Valeria

Iozemiti, Iozemiti, vale tainică și dulce
Pe-al teu sin ca de mătase nemișcat și pacinic luce
Lac-oglindă cu-a sa față netedă ca un cristal
Vecinic limpezi a lui ape, vecinic făr'de nici un val.

Călătorii spun că lacu-i o minune nestimată
Rēsfrangend și stanci și arbori in oglinda sa curată,
Fără ca de când e lumea cine-va să-i fi zărit
Apa tulbure vre-odată și-al seu luciu increțit.

Lac-oglină 'n nepăsare și 'n eternă liniștire!
Cred că tu ai vădit multe și-ai rămas în neclintire,
Dar o clipă de-ai răsfărca starea sufletului meu,
Te vei tulbura îndată și-ai fi tulbure mereu.

LUMINEAZĂ 'N CERURI LUNA....

Luminează 'n ceruri luna,
Doarme lumea pe pământ,
Eară eu ca 'n tot-de-a-una
Îți trimit tristul meu gând.

Ași voi să-ți pot trimite
Dulce dorul de demult
Când in ciasuri liniștite
Taina nopților ascult.

Dar destînul care duce
Rostul vieții pămîntești
A pus dragostei o cruce . . .
Capăt jalei sufletești.

De aceea cînd vîd luna
Lumea asta luminînd,
Ție eu in tot de-a-una
Îți trimet tristul meu gînd.

DOR DE TRECUT...

Tristei mele suferințe, care zilele-mi rēpune,
Și căințelor amare să pot stavilă n'ași pune

Veacuri chiar de ași trăi;

Ci-ași lăsa sufletu 'n jale, și-a mea inimă 'n durere
Să o simt incet cu 'ncetul cum se sfăramă și piere,

Și iubindu-te ași muri.

Dar să pot la vremi trecute să te duc in sbor cu mine,
Și 'ntorcându-ne la ele, privind bolțile senine

Să-ți repet câte 'mi spuneai,

Când prin stelele din ceruri, și prin florile din lume,
Visător și cu iubire căutai un dulce nume

Care mie să mi-l dai,

Ah ! la ele eu te-ași duce și te ași face tînăr eară ;
Ași reda inimei tale trist pierduta ei comoară
De ilusii și dorinți !

Sufletului teu aripe, eu din nou eară i-ași pune
Ca să sboare cu putere peste ceriu și peste lume
De dragul unei finți !

Și intocmai ca atuncea tu privindu-mă pe mine
Să-mi spui visurile tale de iubire și de bine
Cu un vers de dulce cînt ;
Ce-ai simțit să mai simți încă, dragă ție să-ți fiu eară,
Fericți cum n'au fost nime, cum am fost odinioară
Să mai fim pe-acest pămînt !

ȘI TE URĂSC.....

Și te urăsc cu'nverșunare
Și cu atâta dușmănie
În cât eu dac'ași fi în stare
Nenorocire 'ți-ași da ție.

Iubirea-mi plină de căldură
S'o pot din calea vremii 'ntoarce
Ar stinge-abea cumplita ură
Ce azi în sufletul meu zace.

Și când mi-aduc de tine aminte
Mă îngrozesc de-a mea simțire....
Poate chiar sufletu-mi mă minte
Și ura-mi nu-i de cât iubire !

LA POTRETUL UNUI POET

Privindu-ți fața de farmece plină,
Luci o rază în al meu sîn ;
Crudă fu însă a ei lumină
Din peptu-mi scoasă un lung suspin !

Dară suspinul ca nălucire
Sbură cu vântul ce-au adiat ;
N'a sburat însă și-acea simțire
Ce adânc în sufletu l'a deșteptat.

Și-acum mă 'ntreb eu : simțirea adâncă
Cum de să naște pentr'un portret ?
Căci nu văzusem ochii tăi încă
Știeam atâta că ești poet !

AUBADE ...

Deșteaptă-te, iubita mea,
Căci zorile-s acum pe cer
Și eu 'n genuchi naintea ta
O sărutare voiu să-ți cer..

Deșteaptă-te și vino 'n crâng
Să-l vezi tu cât e de frumos,
Ear eu in brațe-mi să te strâng
La poala teiului umbros.

Deșteaptă-te, căci in curând
Frumosul soare al-primăverii
Trezește lumea pe pământ
Și-alungă farmecul tăcerii.

CĂND NOAPTEA E ADÂNCĂ...

Când noaptea e adâncă și-i liniște, tăcere,
Când și zefirul dulce pe frunze doarme lin,
Ear luna călătoare pe cerul cel senin
A firei adormite e singura veghere.

Atuncea al meu suflet, răpus de doruri multe,
Deștept făr' de repaos veghează ne'ncetat,
Cu-al zilei zgomot mare în veci neimpăcat
Tăcerea mută-a nopții îi place să asculte.

Ce-aude el atuncea când eu n'aud nimica
Nu știu, însă in peptu-mi un farmec dulce simt,
Și orizonu-mi pare că e îngust și strimt
Ear lumea uriașă neînsemnat de mică.

Apoi urmând cu dorul duiosă lunei rază
Pătrund cu ea 'npreună intinsul nesfârșit,
Și-o clipă al meu suflet de lume deslipit
In sfere dulci, senine ferice el planează.

Și 'n oara cea de pace de sfântă liniștire,
Ființă mult iubită ce 'n lume te 'ntâlnesc
De cât ori când atuncea mai mult eu te slăvesc;
La tine se îndreaptă cu drag a mea gândire.

Și-a ceriurilor taină adâncă și divină
Ce 'n mintea-mi mărginită imi pare c'o cuprind,
Ca s'o 'nțeleg mai bine eu ochii mi-i închid:
Și-atunci ved că de tine e inima mea plină.

SĂ POT INTINDE MĂNA....

Să pot intinde mână s'o pun pe fruntea ta
Incetul la o parte şuviţele le-aşi da,
Senină să rămăie, curată ca un crin,
Icoană de iubire la care să mă 'nchin.

Dar tu ca un luceafăr departe străluceşti,
Abea câte o clipă in cale-mi te iveşti
Apoi dispari ;—şi 'n urmă rămăi in gândul meu
Vedenie iubită la care mă 'nchin eu.

DE-AȘI PUTÈ....

De-ași putè numai o clipă
Pe a vântului aripă
Să mă duc in sbor nebun,
Te-ași căta lumea intregă,
Căt mi-ai fost și-mi ești de dragă,
Inc'odată să-ți mai spun.

Și ertare nu ți-ași cere,
Dar de jalnica durere
Ce-ai vede pe fața mea,
Ca și vântul ce m'aduce
Lângă tine așa s'ar duce
Ura ta și m'ai erta.

DE PE-UN VĚRF....

De pe-un vĚrf inalt de munte coboriam incet la vale
Singură in a mea cale,
Singură cu găndul meu,
Și la vremi de farmec pline, vremi ce astăzi nu mai sunt,
Să ducea tristul meu gănd,
Să ducea fără să vreu.

Și-mi treceau prin minte toate fericirile visate
Și in lume ne aflate,
Și mereu tot coborind,
Lăng'o apă recoroasă ce venea de sus din munte
Pe o margine de punte
M'am oprit amar oftănd.

Murmura încet și dulce apa cu-ale sale unde
Care 'n suflet te pătrunde
Cu-a lor melancolic glas,
Ear o pasere streină, peste valurile line
Ale apei cristaline
'Nainta câte un pas.

Și-atât unda cea curată, cât și paserea pribeagă
Ce-mi era atât de dragă
Eu din mers le-ași fi oprit.
Și'n acel minut de pace la iubirea ta trecută
In cenușă prefăcută
De-odată m'am gândit.

Atunci paserea pribeagă cu aripele întinse
Valul apelor atinse
Și'n vezduh s'a dus in sbor
Ear de sus pornind cascada până 'n văile adânci
S'au rostogolit pe stânci
Șovăind îngrozitor.

S'A PUS VĂLUL . . .

S'a pus vëlul de uitare
Peste vremile trecute
Și s'a stins ca într'o mare
Chinurile petrecute.

Eu in vremile acele
Tainic am iubit un nume,
Ce ripind mințile mele
Pace nu aveam in lume.

Acum liniştea e mare,
Pacea mea e nesfârşită,
De adesea mie-mi pare
Că e lumea impetrită.

Dar ciudata mea gândire
Ce mereu tot pribegeste,
L'acel timp plin de iubire
Când ajunge să opreşte.

Şi in suflet mi s'aprinde
Dor de vremile trecute
In cât mintea abia cuprinde
Jalea urmelor perdute.

M'AM GĂNDIT....

M'am gândit cu drag la tine până nu te-am cunoscut
Te știeam numai din nume, de nu te-ași mai fi știut!
Și-am dorit să pot odată să te ved pe tine eu
Să-ți inchin a mea viață, să te fac idolul meu.

Acest vis de fericire l'am plătit atât de scump
Azi și inimă și suflet de durere mi se rump,
In selbatica-mi iubire te-am iubit cu atâta foc
C'am perdut cu tine odată ori-ce urmă de noroc.

AȘI VREA SĂ VIU....

Ași vrea să viu la tine
Dar urma ți-am pierdut,
Și nu mai am de cine
Să 'ntreb ce te-ai făcut.

Și-ași vrea măcar odată
Să pot să-ți mai șoptesc
Cu inima sfărămată
Că încă te iubesc.

Dar ştiu c'a mea dorinţă
In veci na s'a 'mplini
Şi 'n tristă suferinţă
Cu doru-mi voiu muri.

Şi totuşi de la tine
Ne'tors e al meu gând,
De şi tu pentru mine
Perdut eşti pe pământ.

AH! FUGI.....

Ah! fugi și du-te tu in lume
Căci dacă mă-i iubi cu foc
Nenorociri te vor repune
Căci eu sunt fără de noroc !

Un crud blestem pe mine zace
Și ce-oiu iubi n'a fi al meu,
Ah! fugi și lasă-mă in pace
Căci m'am născut intr'un cias rău !

Dar știu c'a mea dorință
In veci na s'a 'mplini
Și 'n tristă suferință
Cu doru-mi voiu muri.

Și totuși de la tine
Ne'ntors e al meu gând,
De și tu pentru mine
Perdut ești pe pământ.

AH! FUGI

Ah! fugi și du-te tu in lume
Căci dacă mă-i iubi cu foc
Nenorociri te vor repune
Căci eu sunt fără de noroc !

Un crud blestem pe mine zace
Și ce-oiu iubi n'a fi al meu,
Ah! fugi și lasă-mă in pace
Căci m'am născut intr'un cias rău !

DE CE

De ce in sufletul meu simt
Durere, poate că mint
Speranțele, și-a ta iubire
E o deșeartă amăgire.

Și când pe tine te 'ntâlnesc
Și 'n ochii tei cu drag privesc,
De ce in dulcea lor zimbire
Citesc a mea nenorocire ?

De ce când mâna ta o strâng
Mi-i jale de-mi vine să plâng,
Pare c'o crudă prevestire
De-un rău nespus îmi dă de știre ?

Dar taine sunt și taine mor
Tot ce să simte in amor,
Și 'n groaza de nefericire,
Măsor adânca mea iubire.

STREIN IMI EȘTI....

Strein imi ești acuma mie!
Și nici nu vreau ca să mai știu
De 'n lume ai vr'o bucurie
Dac'ai murit ori de ești viu.

Suspinuri grele și amare
Ce peptul meu au sfărămat
Și care viața mi-o doboară
Din sufletu-mi te-au alungat.

Și-a mele lacrimi de durere
Ce-am plâns de când eu te-am perdut,
Zilnic au șters spre mângăere
Chinul și-amorul din trecut.

Și azi cu pace privesc cerul
Dar un pustiu par: că văd
Și nu știu care-i adevărul
Pustiu ori pacea 'n care cred !

DE-AȘI PUTEA...

De-ași putea 'ntrupa iubirea
Ce simțesc eu pentru tine
Timpul și nemărginirea
Dănsa le-ar cuprinde 'n sine

Și de mi-ar fi fost dat mie
Darul dulcelor cuvinte
Ca să-ți spun in poezie
A mea dragoste ferbinte,

Timpul și nemărginirea
S'ar opri din alor cale
S'asculte distăinuirea
Inimei iubitei tale.

DE CE 'ȚI MAI NUMERI ANII

De ce'ți mai numeri anii să vezi de ești bătrîn
Când știi ce grea durere tu porți in al teu sîn,
Și pentru ce oglinda întrebi privind in ea
Să-ți spună de nu-i încă sbârcită fața ta ?

Când știi c'a tale lacrimi ce curg neincetat
Adânci și triste urme in suflet ți-au lăsat,
Și crezi c'o vecinicie amară e decând
O clipă fericită avut-ai pe pământ.

Și ce'ți mai folosește să știi azi cum mai ești
Când simți că tu pe lume de mult nu mai trăești;
Purtând cu moartea 'n suflet strein in ori ce loc
Viața ta pustie și fără de noroc !

POVESTEA CRINULUI

Copilei mele Virginia

Eară crinului anume
Ce i-a spus eu nu știu spune
In pământ când l-a sădit,
Căci in taină l'a menit.

Și din umeda țerină
A crescut ca o lumină
Un vlastar înalt frumos,
Cu boboci plecați in jos.

Și când fu să fie oara
Să'n floreasce', atunci fecioara
Șau apropiat de crin
Și l'a strins la al ei sin.

Astfeliu floarea tănuită
Și de ochi vicleni ferită
Albă, dulce-a inflorit,
O minune de privit.

De atunci fecioara 'n lume
Poartă-un ce fără de nume
Drăgălași in sinul seu
De priviri ascuns mereu.

NU PLÂNGE . . .

Nu plânge că te dau uitării,
Și nici nu plânge că te las
Sosit'au ciasu 'nstrăinării
Și ciasul bunului remas.

Să rumpe-un lanț plin de tărie
Ca firul cel mai subțirel;
Când soarta vrea așa să fie,
Zadarnic vrei să faci altfel.

Și nu mai e nimic în stare
Să 'ntoarcă vremile 'napoi
Și-acea iubire atât de mare
Ce-a fost odată între noi.

Rămâi tu dar, rămâi cu bine,
Rămâi cu suflet liniștit
Un dor să duce și altul vine,
Și vei uita că te-am iubit.

CĂ ASTĂZI

Că astăzi nu mai sunt stăpână
Pe mine, pe sufletul meu,
Numai c'o strângere de mână
În de ajuns ți-am spus'o eu.

Și că o slabă jucărie
Sunt astăzi înaintea ta,
Privirea mea ți-ar spune-o ție
În ochii mei de vei căta.

Și c'a mea singură dorință
E roabă ca să-ți fiu in veci,
Ți-o spune 'ntreaga mea ființă
Când tu pe lângă mine treci.

Însă tu treci cum trece-o rază
Din soare, pe un biet pribeag,—
Ce-i pasă ei că-l luminează.....
Ce-ți pasă ție că-mi ești drag!

L / XII
Bucuresti
1911

SUNT LĂCRĂMIOARELE 'NFLORITE....

Sunt lăcrămioarele 'nflorite . . .
Și când duios mă uit la ele
La tine mă gândesc, iubite,
Și-mi amintesc vremile acele

Când inflorite lăcrămioare
Cu drag imi trimiteai tu mie,
Și când era in ȝri ce floare
Un semn de-amor, de bucurie.

Ah ! florile atunce date
N'a mai ramas nimic din ele —
In vânt sunt toate pulberate,
Simțirea ta, vremile acele !

STERGE-ȚI LACRIMA . . .

Lui X.

Sterge-ți lacrima din gene, lasă-ți ochii tei senini
Și nici urmă să nu fie c'ai fi plâns sau că suspini.
Zimbetul de ironie pe-a ta față să se vadă,
Preț că nu pui pe nimica ea și lumea să te creadă.

Nu căta prin duioșie, nimicindu-te pe tine,
Să 'mblăzești oameni și soartă și s'ajungi la vre un bine;
Geniul ce domnește 'n lume este geniul cel rău
Și de cât să fii victimă mai bine să fii călău !

OFELIA

Doamnei * * *

Te aud, te väd, și nu pot spune:
Ești interpretul sau anume
Ești tu ființa ce-a trăit
În mintea geniului care
Visat'a făr' de-asemănare
Un tip ce'n lume n'a găsit ?

LUI X.

Vărful nalt al piramidei ochiul meu abea-l atinge....
Lăng'acest colos de piatră vezi tu cât de mică sunt—
Astfeliu tu 'n acărui mințe universul se răsfrânge,
Al teu geniu peste veacuri rămène-va pe pământ.

Și dorești a mea iubire..... Prin iubire păn' la tine
Să ajung și a mea soartă azi de soarta ta s'o leg,
Cum să fac ! Când eu micimea îmi cunosc atât de bine,
Când măreața ta ființă poate nici n'o înțeleg.

Geniu tu, planează 'n lume ! Lasă-mă in prada sorții
Și numai din depărtare când și când să te privesc,
Martora măririi tale să fiu păn' la pragul morții
Și ca pe-o minune 'n taină să te-ador, să te slăvesc.

28 August 1885.

SINGURUL NOROC. . .

Singurul noroc și bine
Ce în lume-am așteptat
Așteptatu-te-am pe tine
Cu un dor nemângăiat.

Singura nenorocire
Și de care m'am temut
A fost cruda mea simțire
Când pe tine te-am pierdut.

Azi cu inima pustie
Dar lipsită de dureri---
Eu privesc cu ironie
Scumpul vis de până eri.

GLASUL DUREREI

(imitație după LAMARTINE)

Auzit-ai tu vr'odată frunzele de vânt mișcate
Susurând incet și tainic pe-a lor ramuri clătinate ?
Ele cântă-atunci de jale cu un glas suspinător ;
Cine știe a lor durere, cine știe dorul lor.

Și ascunsă prin frunzișuri, tăinuind a ei ființă,
Cântă dulcea filomelă, și'n cântare-i o dorință
Pare că indreaptă vecinic către cerul cel senin,
Și divina-i melodie se sfârșește c'un suspin.

Ear poetul ce-o aude își iea lira și se duce
Pribegind cu-a sale doruri, și ca dânsa el atunce
Cu un vers duios și jalnic spune lumii chinul său
Și răpit de-a lui simțire el suspină amar și greu.

Și-auzind atâtea glasuri ce spre ceruri se înalță
Care te pătrund în suflet cu-a lor farmec și dulceață,
Nu întrebi, plecând cu jale ochii 'n jos în spre pământ,
Pentru ce tot cu suspinuri se sfârșește ori ce cânt ?

O! de-ai ști tu că pe lume, de când lumea e făcută,
Blânda voce-a fericirii este, a fost și va fi mută,
În viață ori ce cântare ce cu drag ai asculta
Ai ști că-i glasul durerii și adânc ai suspina.

DIN SUFLETU-MI . . .

Din sufletu-mi icoana ta
S'o șterg cu lacrimi anu voit,
Inșă de plăns inima mea
Singură numai s'a zdrobit

Și 'ntocmai cum pe o ruină,
De ploi bătută și de vânt,
O floare pe a ei tulpină
O vezi frumoasă strălucind,

Astfelu in sufletu-mi zdrobit
Și ca de foc pătruns și ars
Amor și chipul tău slăvit
Neșterse, vii ele au remas.

MATER DOLOROSA

In negru este imbrăcată
Cu vël de crep pân' la pământ
Și tristă stă ingenuchiată
Pe marginea unui mormënt

Tu cărui un popor se 'nchină
Și stă inaintea ta plecat
O mult slăvita mea Regină
Naintea cui ai genunchiat.

Tu care din a Ta 'nălțime
Supui o lume cu'n cuvânt
Durerea morții cu cruzime
Plecat'a fruntea 'Ți la pământ.

Și 'n locul mantiei Regale
Ți-a pus un negru vël de doliu,
Și-asupra bucuriei Tale
Un alb și trist, etern lînțoliu.

Și făr' de nici o mângăere
In durerosul teu avânt,
Tu pari un ânger de veghere
Pe lespede a unui mormânt.

LUMEA MARE

Lumea mare și pustie înaintea mea se 'ntinde,
Nici cu ochi nici cu mintea nu încerc a o coprinde;
Și 'n 'st haos fără margini, fără de 'nceput și rost
Mi-ai dat tu, ființă dragă, sufletului adăpost.
Și de-a ceea, mult iubite, când la tine mă gândesc,
Ca și lumii, eu iubirii, margini nu pot să-i gădesc.

George Lungoci

PLĂNGEAI . . .

Plăngeai în jalea ta nespusă
Un dor și steaua fericirii
Tale de veci apusă,
Plăngeai și'n chinul teu amar
Sfârșit ca să aduci iubirii
Căutat-ai în zadar.

Dar astăzi rizi cu nepăsare,
Căci ți-a sfârșit durerea ta,
Timpul ce aduce alinare.
De dragoste ănose te teme,
Și-adesse când rizi tu nu uita
Că de plâns ai încă vreme.

DE PE ȚERMURILE LUMII.

De pe țermurile lumii norii către cer se 'nalță.
Dar pe bolta lui albastră nu rămăne nici o ceață,
Bate vântul și i alungă, norii se călătoresc,
Ear pribegile lor urme prin vėzduh se risipesc.

Bate vėnt și zi și noapte. geme 'n peptul meu furtună,
Și gândirile-mi amare toate, toate se adună,
Și nu-i urma lor pribegă, ci pe suflet imi rămăne,
Tristă ca și eri sunt astăzi, și ca astăzi voi fi măne.

POVESTEA LĂCRĂMIOARELOR

Floricele mult smerite
Pe sub tufe tănuite,
S'au ascuns de ochii lumii
Și de cursele minciunii

Ele 'n liniștea lor mare
Au privit din depărtare
Rele 'n lume câte sunt,
Chinuri câte-s pe pământ.

Și când ciasul de 'nflorire
Le sosi, fără știre
O durere le-a cuprins
Și din sinul lor aprins,

Șir de lacrimi, lăcrămioare,
A curs lin, recoritoare,
Ear din lacrimi până'n zori
S'au făcut gingașe flori.

DE DORUL TĂU...

De dorul tău este legată
Încă și azi viața mea,[!]
Tu stăpânești ca altă dată
Sufletu-mi care te iubea.

O vorbă numai de-mi-ai spune
La glasul tău ași tresări,
Și toate legile din lume
Călcându-le eu te-ași iubi.

Domnește 'n jurul meu tăcere...
Cu doru-mi singură vorbesc ;
Și sunt pătrunsă de durere
Ear tu nu știi cât te iubesc.

LA UN PORTRET.

Mă perd uitându-mă la tine
Cuprinsă ca de-un farmec sfânt.
Și 'n sufletul meu ear revine
Dorul ce-avui pe-acest pământ.

Și cu 'n amor peste măsură
Desmierd frumosul chip al teu,
Și uit c'a fost intre noi ură,
Și uit de câte sufer eu.

Și te iubesc ca și atunci
Cu tot avântu 'nchipuirii
Și cu acea simțire dulce
Ce o dă trecutul amintirii.

ȘI DACĂ-UN DOR ...

Și dacă un dor mai simt în pept
Când se ivește luna,
E ca să nu te mai aștept
Și azi ca 'n tot-de-a-una.

Și mângăeri de mai pot fi
Unei vieți de jale,
Ar fi de-a nu te întâlni
Nici când în a mea cale.

Ear fericită de eram
Să fiu in astă lume,
Pe tine nu te cunotșeam
Nici îți știeam de nume.

DIN PULBEREA IUBIRII

Din pulbera iubirii mele
O mică floare a crescut
Și vijelii cumplit de grele
Pe biata floare au trecut.

Dar ea de loc nu veștezește
Pare c'abia a in florit....
Regretul care mă muncește
E vecinic nou și nesfârșit.

S'A STINS. . . .

S'a stins in suflet ori-ce dor
Și te-am uitat de veci;
Ear zilele ce s'ă strecor
Sunt palide și reci.

O rază caldă de amor
Ear le-ar insufleți;
Dar stins e 'n peptu-mi ori ce dor
Și nu mai pot iubi.

O CLIPĂ DAC' AI AMORȚIT

O clipă dac' ai amorțit
Durerea mea adâncă
Azi mai amar și mai cumplit
Pe tine te simt încă.

Căci liniștea înșelătoare
M'a dat pradă durerii
Și'n sufletul ce greu mă doare
Port focul desperării.

NEMURIREA, DE LAMARTINE

(F r a g m e n t e)

Soarele vieții noastre chiar din zori îngălbeneste
Și pe lănceda-ne frunte el abea mai răspândește
Câteva raze slăbite ce vor noaptea să alunge.
Umbra crește, ziua moare, totul pere, totul fuge.
De privește-a aceasta altul se se 'nduioșeze
Și de pe a ripei margini fricos să se depărteze,
Să nu poată fără tremur de departe-a asculta
Cântecul jalnic de moarte gata de a răsuna.
Și suspinurile grele unei mândre, unui frate,
Ce nemângăiați se pleacă pe amarul pat de moarte,

Sau arama plângătoare ce cu glas adânc, măhnit,
Muritorului vestește un biet om ce s'a sfârșit !

Dar eu te salut, o! moarte, cerească izbăvitoare,
Mie nu-mi apari in haina acea neagră 'ngrozitoare
Pe care ți-a pus'o spaima și gândirea rătăcită ;
Eu nu vęd in a ta mână secerea afurisită.

Fruntea ta nu este cruntă, nici viclean nu-i ochiul teu,
Ca s'alini numai durerea te trimite Dumnezeu;
Mântuește, nu sfaramă darul teu, și a ta mână,
Cerească prevestitoare, poartă-o flacără divină!
De lumină când s'ascunde obosita mea privire,
Tu reversi pe-a mele gene raze cu-o nouă lucire;
Și speranța lângă tine, pe credință rezimată,
Când gândesc eu la morminte, lumi mai măndre imi
arată.

Vino dar, vino, dă-mi drumul din trupeasca-mi
inchisoare !

Vin' desleagă a mele lanțuri, dă-mi aripele-ți ușoare!
Ce întârzii ? Te arată, ca să sbor odată eu
Spre ființa nevezută, izvor și sfârșit al meu !
Unde mi-a fost inceputul ? Cine sunt și ce am să fiu ?
Mor, dar ce'nsemnează a naște încă n'am putut să știu.
Tu, pe care 'ntreb zadarnic, spirit, oaspe tăinuit,
Până nu mă 'nsuflețiai, tu in ce lumi ai pribegit ?

Pe pământul fără vlagă ce putere te trimise?
Ș'in acest locaș de țernă care mână te închise?
Prin ce legături grozave, prin ce tainică urzire,
Trupul e legat de tine și cu trup stai in unire?
De țerină acest suflet in ce zi s'a despărți?
Pentru ce palaturi nouă lumea tu vei părăsi?
Ai uitat tu oare totul? Și plecând de pe pământ,
Din uitare vei re'ncepe, dincolo de al meu mormânt,
Iarăși viața de durere ca și-aceasta ce o lași?
Sau in sinul zeității așezând al tău locași,
Despărțit pentru vecie de 'nvelișuri peritoare
Te vei bucura de-a sale mângăeri nemuritoare?
O tu scumpa vieții mele! Astfeliu e a mea speranță,
Și printr'ênsa al meu suflet s'ntărește și s'nalță,
Și-a putut fără de groază, privind chipul tău slăvit,
Să vĂz floarea tinereții cum din el s'a veștejit.
Și printr' însa, in durerea ce-a zdrobit inima mea,
De-oiu muri eu încă tinĂr, surizând mă vei vedea;
Și la despărțirea noastră, plecând pentru veci d'aci,
Pe-ai mei ochi— de bucurie lacrimi vor străluci!
Ce zadarnică speranță! Ințelepții imi vor zice,
Ei ce, ca pe un cadavru vor natura s'o despice,
Ș'intr' o pătură de crieri, printr' un sloi de năluciri,
S'afle lutul cum gĂndește, și pe spirit nicĂiri!

Nătărău! imi strigă dânșii in trufia ce-i orbește,
Nu vezi tu in jur de tine ? tot ce 'ncepe se sfărșește,
Moartea vine după viață, spre apus toate pornesc :
In livezi îngălbinite florile nu mai zimbesc ;
Tu vezi cedrul cu-a sa frunte vijelia infruntând,
Apăsat de vremuri multe acum zace la pământ ;
In secatele lor albi mările nu se clintesc,
Ceriurile, inseși ele, ceriurile 'ngălbenesc !
Astă stea, ce numai timpul știe de când strălucește,
Ca și noi, soarele zilnic ca și noi inbătrânește.
Și pe ceriurile goale muritorii 'n zăpăcire
Au s'o caute odată, însă nu i-or da de știre !
Și-astfel in natura 'ntreagă tu injurul tău privind
Vezi țerină pe țerină veacurile grămădind,
Și apoi timpul, c'un pas numai nimicind a ta mândrie,
Tuturor ce el le face raclă 'n urmă să le fie,
Omul singur, singur omul cu speranța sa nebună
In mormântul său visează a nemuririi cunună,
Și 'n vârtejul ce'l tot mână și 'n nimic îl spulberează
Doborit de vremuri grele vecinicia 'și urează.

Pe voi, înțelepți ai lumii, eu n'am să vă luminez !
Dar lăsați-mă 'n credința ce mă face să sperez.

Mintea noastră mărginită nu e 'n stare să deslege
A vieții taină ascunsă, dar simțirea o 'nțelege.
Eu când ași vedea in ceriuri pe a lor șesuri luminate
Stelele din a lor cale rătăcind instreinate,
Și 'n aerul cel albastru, făr de șir rostogolite
Străbătând in voia soartei spațurile ingrozite ;
Când ași auzi pământul că geme și se sdrobește,
Și-ași vedea cum singuratic fără cale rătăcește,
Lipsit de rază de soare, plângând omul nimicit,
Că se pierde in noianul unei nopți făr' de sfârșit ;
Și când cel din urmă martor astor intimplări de jale,
Și cu moarte, cu 'ntuneric pus eu față 'n față 'n cale,
Singur ași fi in picioare, singur și cu spaima 'n mine,
Tu ce ești sufletul lumii, încă tot ași crede 'n tine !
 Îți aduci aminte oare? in ist loc de fericire,
Unde-amorul nostru vecinic s'a născut dintr'o privire,
Când pe vërfurile 'nalte astor stânci îmbătrânite,
Când pe-a lacurilor triste maluri arse, pustiite,
In această 'ntunecime adâncindu-ne-amëndoi,
Duși de dor, lumea departe remăsese-atunci de noi,
Pături mari de umbră deasă de pe munți se coboreau
Și vederii noastre o clipă șesurile ascundeau.
Dar curând și făr de fală, făr'de vuet se iviră
Tăinuitele stelute ce pe cer noaptea se 'nșiră

Și'nbrăcând cu raze line spațiurile nepătrunse
Arătau privirii noastre carăși văile ascunse.
Astfeliu in a noastre temple străluminate de soare,
Când lumina de cu seară gălbenind incet dispare,
Candela, cu zarea-i sfântă, lină și misterioasă,
Umple altarul de lumină cu o rază mai sfoasă.

.
.
.

Ah! dacă 'n acele clipe sufletul când pribește,
Când s'avântă vrënd să sfarme sinul ce il lântuește,
Dumnezeu de sus din ceriuri dorul de ne-ar fi implinit
Și cu aceeași trăsătură pe amêndoi ne-ar fi zdrobit,
Sufletele noastre 'n pripă urmărind a lor izvor
Ar fi străbătut unite lumile in calea lor,
Și pe aripa iubirii prin intinsul nesfârșit,
Ca o rază de lumină ele 'n cer s'ar fi suit,
Și-ajungënd ingemênate până drept la Dumnezeu
Rămăneau pentru vecie imbinatè 'n sinul seu!

Ne 'nșelau aceste doruri? Și nimicului meniți,
Oamenii pentru nimica pe pământ au fost sădiți?
Purtând cu groază povoara trupului ce 'l invelește,
In a mormântului noapte sufletul se nimicește?
Sè pface el in țerină? sau din dor de a sbura

Ca un sunet ce 'ncetează, și el să va 'nprăști a ?
După un suspin zadarnic și amară despărțire,
Din atâtea iubiri scumpe n'a ramas nici o iubire ?
— Ca să știi, Elviro, taina, spune-mi tu ce ai simți,
Când acela cui ești dragă lângă tine ar muri.

CEL DIN URMĂ VIS

O visul meu cel mai slăvit,
Frumos și cel din urmă,
Așa cum dulce te-ai ivit
Te stinge și te curmă.

Căci e de mult de când am pus
Inimei mele pază,
Și-i mult mai mult de când i-am spus
Iubirei să nu crează.

Și-i prea târziu să mai aprind
Azi dragostei făclie,
Și'n mintea mea să mai cuprind
O dulce nebunie.

Destul c'o clipă l'am iubit,
Și-o clipă i-am dus dorul,
Te stinge vis cum te-ai ivit
Stingându'mi și amorul.

CU GĂNDUL

Cu gândul m'am bătut ades
Să știu cu hotărîre
Adevăratul înțeles
Ce-l ai tu în privire.

Dacă e ură, sau amor,
Tot una mi-ar fi mie,
Căci știu că tot e trecător
Și nu-i pentru vecie.

Dar vream să știu . . . Și n'am avut
Noroc să te 'nțeleg.
E drept, nici când eu n'am putut
Enigme să desleg!

SCRISOARE

Iți ziceam că e minciună
Când spuneai că eu ți-s dragă,
Că ești un impușcă 'n lună,
Drac ce apa o incheagă.

Și că n'ași putea vreodată
Nici a te iubi, nici crede,
C'a mea inimă jurată
Nici n'aude, nici nu vede.

Șiretenii de muere
Ca să 'ncerc a ta iubire . . .
Dar tu trist și in tăcere
Ai plecat plin de măhnire.

Haide, vino, fi cu minte,
Dac'ai fost impușcă 'n lună,
Eu am fost, adu-ți aminte,
Și zglobie și nebună

AFORISME

Când îți scrii cea mai frumoasă pagină în cartea vieții tale, soarta, cu vecinica ei ironie, varsă cerneală peste foile care urmează.

* * *

Perzând cerul fericirii tale, cu anevoie mai poți găsi pământul de unde ai plecat.

* * *

Oamenii incapabili de a face ceva bun în asta lume așteaptă ca alții să facă chiar imposibilul.

* * *

Cumpăna dreptății omenești e așa de sensibilă, în cât interesul de greutatea unui fir de păr nimicește echilibrul discurilor sale.

* * *

Dușmanul cel mai inverșunat și prietenul cel mai mângăitor este propria noastră memorie.

* * *

În poezie adese ori se sacrifică ideea pentru rimă, n vieată inima pentru situații sociale.

* * *

Câtă vreme mai ești susceptibil de o bucurie, te poți aștepta la cea mai mare durere.

SĂ ȘTII CĂ ORI UNDE

Să știi că ori unde m'oiu duce,
Către apus sau răsărit,
Va răsuna duios și dulce,
Că'n lumea asta te-am iubit.

Și de adâncă mea iubire
Va rămânea pe acest pământ
Ca o eternă amintire
Tristul și jalnicul meu cânt.

FINE

CUPRINSUL

	<u>Pagina</u>
* * *	7
In cenușă	9
Când îmi plec	10
Lacrimi și lacrimi	12
Fugi	14
Uitarea	16
Lângă leagăn	17
In dorul meu	18
Pe al meu gând	20
Maiestăței sale Carol I	22
Și ura și iubirea	25
Drag mi-ai fost	26
Ah! du-te	28

	<u>Pagină</u>
In zadar	29
Ar fi destul	30
Știu c'amoru tău	31
Povestea rosei	33
Moarte, fugi	35
Pe ceruri	37
Cea din urmă frunză	39
Ai plecat	41
Și pulbere țărână	43
Și cum s'a stins	46
Tristă de ce-i	48
Pasere cu pene albastre	49
Că mi-ar zdrobi suspinul	51
Invocare (Meditația XX, de Lamartine)	52
Prevestiri	54
Am plecat	56
Lac-oglină	58
Luminează 'n ceruri luna	60
Dor de trecut	62
Și te urăsc	64
La portretul unui poet	66
Aubade	68
Când noaptea e adâncă	70
Să pot întinde mâna	72
De-ași putea	73

	<u>Pagina</u>
De pe-un vërf	74
S'a pus vëlul	76
M'am gândit	78
Ași vrea să viu	79
Ah ! fugi	81
De ce	82
Strein îmi ești	84
De-ași putea	86
De ce-ți mai numeri anii	88
Povestea crinului	90
Nu plänge	92
Că astăzi	94
Sunt lăcrămioarele nflorite	96
Șterge-ți lacrima	98
Ofelia	99
Lui X.	100
Singurul noroc	102
Glasul durerii	104
Din sufletu-mi	106
Mater dolorosa	108
Lumea mare	110
Plängeai	111
De pe țermurile lumii...	112
Povestea lăcrămioarelor	113
De dorul tău	115

	<u>Pagina</u>
La un portret	117
Și dacă-un dor...	119
Din pulberea iubirii	121
S'a stins..	122
O clipă dac'ai amortit	123
Nemurirea (de Lamartine, fragmente)	124
Cel din urmă vis	131
Cu gândul	133
Scrisoare	135
Aforisme	137
Să știi că ori unde	139

